

Holly Webb

Gelbētojas Barnis

Alma littera

Pirmas skyrius

Deizė iššoko iš mašinos ir nekantraudama apsižvalgė po pievą. Ji buvo tokia susijaudinusi – juk tai pirmas kartas, kai ji stovyklauja.

– Ar tai mūsų palapinė? – paklausė tėčio, žiūrėdama į didelę žalią ir raudoną palapinę, šalia kurios jie pasistatė mašiną. – Ji milžiniška!

Tėtis linktelėjo.

– Joje galima miegoti šešiese, taip sakė moteris, su kuria kalbėjau telefonu. Tai reiškia, kad tu ir Oliveris kiekvienas turėsite po atskirą miegamąjį kambarį.

– Skyrių, – pataisė Oliveris. – Jie vadinami skyriais, tėti.

Deizė pavartė akis. Vien dėl to, kad stovyklavo su skautais, Oliveris manėsi viską žinąs. Jis ir šiaip buvo įsitikinęs, kad yra protingesnis už Deizę, nors tik metais vyresnis. Oliveriui taip patiko skautų stovykla, kad zyzė ir zyzė važiuoti stovyklauti per atostogas. Paprastai jie išsiuomodavo namelį prie jūros, todėl buvo smagu atostogauti kitaip. Pau-

pio ūkyje buvo begalė darbų, kuriuos reikia nudirbti, ir daugybė gyvūnų, su kuriais galima susidraugauti. Vis dėlto mama nebuvo tokia tikra dėl palapinės. Galiausiai ji sutiko stovyklauti, jei jie vyks į tokią stovyklavietę, kur palapinę pastatys savininkai. O tai nė kiek nepanašu į tikrą stovyklavimą, pasak Oliverio.

– Skyriai, atsiprašau, ponas stovyklavimo žinove.

Tėtis ištraukė iš mašinos didžiulę dėžę. Gal ir nereikėjo atsivežti savo palapinės, bet jie buvo pasiėmę daugybę daiktų. Stovyklavietėje išsinuomojo nedidelę dujinę viryklę ir keletą puodų, dar jiems reikėjo miegmaišių, kilimėlių ir sulankstomų sodo kėdžių. Tėtis pasakė neketinąs dvi savaites sėdėti ant žemės. Tada dar maistas ir drabužiai. Mama užsispyrė paimti lietpalčius ir guminius batus – dėl viso pikto.

– Ar galime eiti pasivaikščioti? – viltingai paklausė Deizė. – Pasižvalgyti prie upės! Ji teka prie pat mūsų palapinės!

Ji žinojo, kad pro stovyklavietę vingiuos upė – pavadinimas išdavė, tačiau nė nenutuokė, kad ji bus visai čia pat. Mergaitė jau įsivaizdavo, kaip susirangiusi miegoti klausysis vandens čiurlenimo.

– Tilteliu galima patekti į ūkį. Oi, žiūrėkite! Antys! Galbūt yra ir ančiukų. Noriu pasižiūrėti arklių!

– O aš norėčiau nueiti prie tvenkinio, – įsiterpė Oliveris. – Mama, mes neužtruksime.

Mama papurtė galvą.

– Dar ne dabar. Pažadu, tuoj galėsime eiti. Pirma išsikraukime daiktus, paskui visi kartu eisime pasivaikščioti. Turiu pasižiūrėti, kur jūs būsite, prieš leisdama pradingti.

Oliveris ketino ginčytis, bet tik atsiduso ir abiem rankom iš mašinos ištraukė miegmaišius.

– Ar šitas kambarys gali būti mano? – paklausė jis, atitraukdamas didžiojo skyriaus užtrauktuką. Iš šonų ir galo šliejosi trys miegamieji, o per vidurį buvo atvira pastogė, kur jie galės virti valgyti, jei lis.

– Argi jis vadinasi ne skyrius? – meiliai paklausė Deizė, išsilenkdama miegmaišio, kurį brolis sviedė į ją. – Jei šitas bus tavo, aš norėčiau to galinio.

Tėtis linktelėjo.

– Kodėl gi ne. Jie visi vienodo dydžio.

– O mums lieka tolimiausias nuo Oliverio, kad išvengtume jo knarkimo, – pridūrė mama.

Deizė pakėlė Oliverio mestą miegmaišį (jis buvo jos) ir atitraukė galinio miegamojo įėjimą. Ji nustebė supratusi, kad jis gana erdvus. Mergaitė tikėjosi, kad palapinė bus ankšta, bet jos miegamajame netgi buvo užpakalinis išėjimas! Deizė atitraukė užtrauktuką, dirstelėjo pro plyšį ir nusišypsojo vos už kelių metrų pamčiusi upę. Ji nė neketino pasakyti Oliveriui, kad turi slaptas duris – jis tikrai panorės apsikeisti.

